

Институциите на незнанието и страха (27.04.2013)

Ако до 2012 год. фирмите за преводи бяха „оторизирани“ да извършват официални преводи от институцията на незнанието, то от 01.01.2013 год. те са „оторизирани“ от институцията на страха.

До събитията, които разтърсиха преводаческия бранш през 2012 год., почти никой преводач или собственик на агенция не се замисляше защо трябва да сключва договор с МВнР. Тези договори се бяха превърнали в толкова важна практика, че тя залегна в множество закони и наредби. Беше станало обичайно българските институции да смятат, че ако някой превод не е „направен“ от фирма, която има договор с МВнР, този превод не е законен. Стигна се до там, че някои фирми за преводи толкова се самозабравиха, че започнаха да твърдят в рекламите си, че фирма, която няма договор с МВнР, е нелегитимна!

До 2012 год. почти никой от преводаческия бранш не се замисляше над въпроса защо изобщо сключва договор с МВнР? Какъв възложител изобщо ни е МВнР? Няма ли Търговски закон? Няма ли чл. 290 от Наказател-

ния кодекс? Няма ли чл. 18 и чл. 19 от Конституцията?

Явно, до 2012 год. за преводаческия бранш не съществуваше нито ТЗ, нито НК, нито Конституция. Всичко беше ПРАВИЛНИКЪТ! И незнанието.

И така, институцията на незнанието беше единствената, която „оторизираше“ фирмите за преводи от 1990 до 2012 год. за извършване на официални преводи.

През 2012 год. обаче институцията на незнанието се срива. След неумелия опит на Николай Младенов да измами преводаческия бранш, че Правилникът е над законите, дори над Конституцията и международните конвенции, той прибегна към утвърждаване на институцията на страха като върховен орган за „оторизиране“ на фирмите за преводи.

Сега, след като ВАС определи, че заповедта на министъра не засяга фирмите за преводи и след като Комисията по петициите потвърди, че министърът бил имал само намерения, а не е въвеждал никакви „нови изисквания“, сигурно и най-недосетливите вече са се досетили, че са измамени.

Защо обаче над 600 фирми сключиха договор с МВнР и не го прекратяват? Защо стоти-

ци български преводачи си дадоха подписите на тези фирми с потенциален риск подписите им да бъдат фалшифицирани?

Защото новата институция, която „оторизира“ фирмите за извършване на официални преводи, институцията на страха, има могъщо, вледеняващо влияние върху масата от преводачи и фирми за преводи. Защото всеки, който осъзнае истината, че МВнР изобщо не е никакъв възложител, че Правилникът отдавна „противоречи на действащата нормативна уредба“, че „удостоверяването на подписа на преводача от страна на МВнР“ е незаконосъобразно, изпада в ступор и престава да мисли.

Страхът се подклажда от въпросите: Ами после? Ами ако не ми признават преводите? Ами ако изгубя клиентите си? Ами ако преводачите вече не превеждат за мен? Ами ако ми спадне приходът? Ами как ще ме гледат другите? Ами какво ще работя, ако не мога да превеждам? Ами какво ще стане, ако прекратя договора? Ами ако започнат да ме проверяват? И от много други подобни въпроси...

Затова страхът, подкрепен от горните въпроси и блокираното мислене, се издига до такива висоти и става водещ в живота на преводаческия бранш. Разумни отговори липс-

ват. Никой не смее да каже пред себе си и пред другите: Договорът е фиктивен и незаконен и аз, като го сключвам, ставам съучастник на измамниците от МВнР.

Докога ще продължи властта на институцията на страха не знам, защото законността отдавна е изтикана от страха. Страхът има почва, защото е естествено човешко чувство, присъщо на всички, дори на онези, които злоупотребяват с този факт и го използват за утвърждаване на беззаконие.

Страхът е преодоляван милиони пъти в човешката история. За това са спомагали разумът и осъзнаването на истината и правотата. Смятам, че преводачите и собствениците на фирми за преводи в крайна сметка ще осъзнаят, че са станали заложници на страха и че няма никакво законово основание да сключват договор с МВнР, затова ще го прекратят.